

R. B. BORISOVA

VUONNA 1918

Olin huhtikuussa 1918 työssä Nikolajevskin (nykyisen Pugatšovin) kaupungissa puolueen kihlakuntakomitean sihteerinä.

Siihen aikaan paikalliset puolue- ja neuvostoelimet muodostivat työläisistä, entisistä vanhan armeijan sotilaista, köyhistä ja keskivarakkaista talonpojista sotilasosastoja. Meillä oli näiden osastojen komentajana Vasili Ivanovitš Tšapajev.

Eri puolilla kihlakuntaa syntyi kulakkien salaliittoja ja kapinoita. Sen lakeuksilla liikkui Uralin kasakkain valkoisia joukkioita. Läheni lähenemistään kapinaan noussut tšekkoslovakialaisten sotavankien armeijakunta, jonka eserrät olivat yllyttäneet Neuvostovaltaa vastaan. Elokuun lopulla 1918 valkobandiittien onnistui murtautua Nikolajevskin lähelle. Melkein koko puoluejärjestö lähetettiin tulilinjalle. Palattuani rintamalta Nikolajevskiin tapasin Tšapajevin lennätinlaitoksessa. Hän oli kovasti kiihdyksissä. Elokuun 30 päivän iltana lennätin oli tuonut hirveän uutisen — Lenin oli haavoittunut pahasti. Tšapajev sanoi minulle: „Kuinka ihmeessä siellä Moskovassa eivät voineet varjella meidän Leniniä yhdeltä bandiitilta? Oh, olisipa minun sotureilleni uskottu Leninin vartioiminen, ei sellaista olisi tapahtunut koskaan!” Palatessaan tulilinjalle Tšapajev pyysi pyytämällä lähettämään hänen esikuntaansa niin usein kuin suinkin tietoja Leninin terveydentilasta.

Syyskuun 2 p:nä melkein juuri ennen taistelun alkua toin Tšapajevin esikuntaan lennättimitse saadun tiedon, että Vladimir Iljitš voi hiukan paremmin. Kerroin tämän rohkaisevan uutisen sotilaille pikakokouksessa. Kiväärin tiukasti kädessä Tšapajevin sotilaat vanhoivat kostavansa kaikille vallankumouksen vihollisille rakkaan Leninin haavasta. He pitivät sanansa. Tšapajevilaiset osoittivat siinä taistelussa ennennäkemätöntä uljuutta. He tuhosivat miesluvultaan monta kertaa isommat ja aseistukseltaan vankemmat valkoisten joukot.

Syyskuun alussa 1918, kun Tšapajevin sotilaat olivat vielä isoista taisteluista kuumissaan ja itse Tšapajev valmisti jo Samarana valtaamissuunnitelmaa, Nikolajevskin asemalle tulla pyyhälsi Trotskin „erikoisjuna”. En ollut päivällä kaupungissa enkä tiennyt, mitä kaupungissa oli tapahtunut erikoisjunan tultua.

Tullessani iltamyöhällä kihlakuntakomiteaan näin siellä, että „erikoisjunan” vartiosto ei päästänyt ketään komitean huoneistoon. Vaadin tiukasti, että minut päästetään kihlakuntakomiteaan. Salissa olijat alkoivat myös huutaa: „Kuinka sitä nyt tuolla tavalla, tähän on meidän sihteeri!” Ovella seisoneet puna-armeijalaiset päästivät minut. Tulin työhuoneeseeni. Siellä olivat puolueen kihlakuntakomitean kaikki jäsenet. Tšapajevilla oli kädessään paljastettu ase, Trotskilla samoin. Molemmat puhuivat kovalla äänellä, hyvin kiivaasti. Lyöden nyrkkiä pöytään Trotski sanoi: „Te lähette akatemiaan. Sellainen on Sotasiain kansankomissariaatin päätös ettekä voi siitä kieltäytyä. Tämä on minun määräykseni.” Tšapajev vastusti todistaen, ettei häntä saanut nyt ottaa pois rintamalta, etteivät hänen osastonsa pysty nyt nopeasti tottumaan taistelunkäyntiin toisen päällikön alaisina. Samara vallataan tuossa paikassa, hän ei lähdä rintamalta, hän ei halua eikä voi lähteä nyt opiskelemaan. Mutta Trotski ei tahtonut kuulla mitään. Hän uhkasi ja vaati Tšapajevia matkustamaan viipymättä Moskovaan akatemiaan.

Puutuin puheeseen ja sanoin, ettei Tšapajevia sopinut todellakaan ottaa nyt pois rintamalta,— se oli kihlakuntakomitean mielipide. Trotski katsoi minuun halveksivan ivallisesti: „Mitä tuo merkitsee? Minä olen kansankomissaari. Tämä minun määräykseni ei voi olla peruutettavissa. Jos te, kihlakuntakomitea, puututte asiaan, niin saatte vastata siitä puolueen Keskuskomitean edessä”.

Tšapajev lähti akatemiaan, mutta vasta Samarana valtauksen jälkeen.

Lokakuun alussa vuonna 1918 Nikolajevskin kihlakuntakomitea sai puolueen Keskuskomitealta ilmoituksen, että oli välttämättä lähetettävä joku opiskelemaan Puolue- ja neuvostotyön keskuskouluun. Puolueen kihlakuntakomitean päätöksellä siihen kouluun lähetettiin minut. Niin pääsin äkkiarvaamatta yhtäikaa Tšapajevin kanssa Moskovaan opiskelemaan.

Tulin Moskovaan puolivälissä lokakuuta. Eri puolilta maata kouluun oli kokoontunut lähes 800 kylien ja kihlakuntien työntekijää.

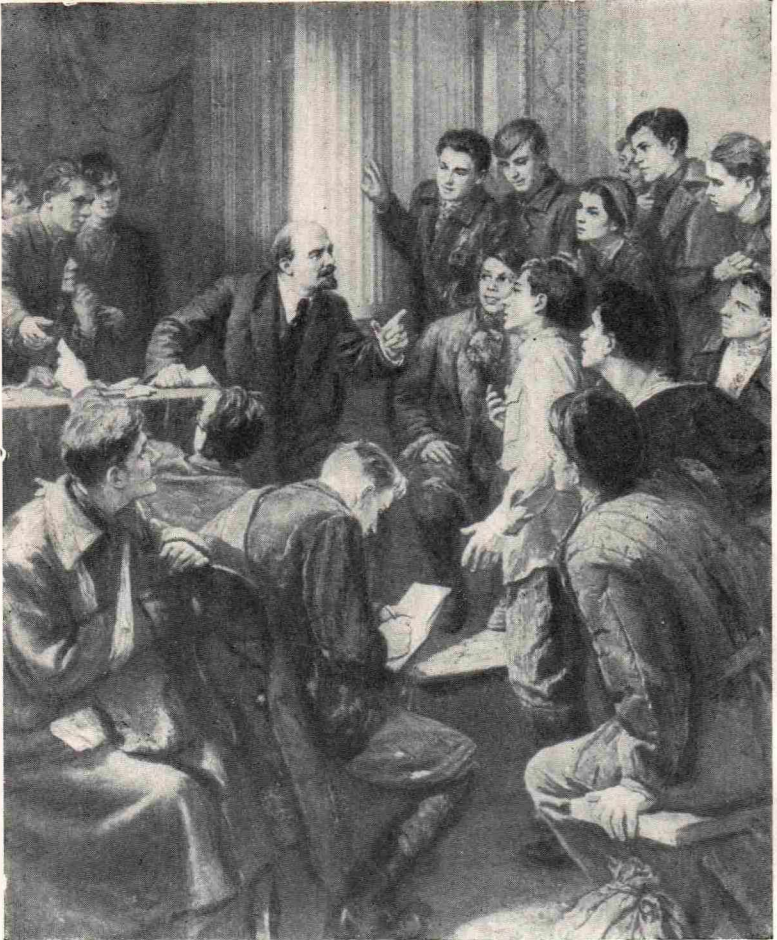
Valittiin kurssilaishallinto, johon minäkin tulin kuulumaan.

Ylettömästi työmäärästään huolimatta Vladimir Iljitš kiinnitti kurssilaisiin paljon huomiota. Hän puhui kursseilla monta kertaa. Myös toiset Keskuskomitean Politbyroon jäsenet opetti-

V. I. Lenin.

Valokuva, toukokuun 5 pnä 1920.

Vladimir Iljitš Lenin Venäjän Kommunistisen
Nuorisoliiton III kokouksen edustajain joukossa.

Taiteilija P. Belousovin taulusta.

vat kursseilla. Jakov Mihailovitš Sverdlov piti luentoja neuvostorakennustyöstä.

Joka kerta kun Vladimir Iljitš esiintyi kursseilla, hän kyseli ehdottomasti ennen alkua, kuinka oli ruokatarvikkeiden, kurssilaisten ruokailun laita. Vladimir Iljitšille valmistettiin tarkat tiedot kurssilaisista, näiden puolueenjäsenyydestä, koulusivistyksestä sekä yhteiskunnallisesta asemasta. Vladimir Iljitš osoitti erikoista huomiota naispuolisiin kurssilaisiin ja oli kiinnostunut tietämään, mitä työtä nämä olivat ennen tehneet kihlakunnissa ja kuinka edistyivät. Kursseilla ei ollut kovinkaan paljon koulun päättäneitä. Siellä oli enimmäkseen äskettäin puolueeseen liittyneitä työläisiä, jotka oli lähetetty maaseudulle työhön ja oli koottu nyt Moskovaan kouluun. Oli myös muutamia sellaisia, jotka olivat nousseet esiin maaseudun kommunistien keskuudesta, mutta heitä oli vähän. Varsin vähän oli sellaisia puolueenjäseniä, jotka olivat kuuluneet puolueeseen jo ennen vallankumousta.

Vladimir Iljitš lienee ottanut tämän seikan huomioon. Hän ei käyttänyt luennoissaan koskaan ainoatakaan vieraskielistä sanaa. Ja kerran hän eräessä luennossaan muistuttikin meille (oli puhe agitaatiomenetelmistä), että käyttäisimme yksinkertaista kieltä, että vain yksinkertainen kieli on selvintä ja ymmärrettävintä niille joukoille, joiden keskuudessa joudumme työskentelemään maaseudulla.

Vladimir Iljitš sanoi, että kihlakuntien työntekijäin tehtävänä oli nyt kaikkein tärkeimmän toimeenpano — heidän tulee lujittaa Neuvostovaltaa maaseudulla. Neuvostovallan pystyttäminen oli ollut suuri tehtävä. Proletariaatti oli tehnyt sen talonpoikain avulla. Ja nyt, sanoi hän meille, nyt oli autettava talonpoikaistoa rakentamaan Neuvostovaltaa, rakentamaan se niin, että se olisi todella vallankumouksellinen valta, todella kansanvalta. Ensimmäistä kertaa historiassa rakennamme aivan uutta hallitusmuotoa, ja meidän on opittava tekemään niin, että tämä uusi hallitusmuoto olisi kaikkein demokraattisin, aito demokraattinen valta (muistan, kuinka hän toisti sanat „aito demokraattinen valta”). Juuri teidän on opittava panemaan sellainen valta toimeen paikkakunnilla, kihlakunnissa, kunnissa ja kylissä.

Leninin puheessa oli niin syvällinen vakuuttavuus, että sen jälkeen jokainen ymmärsi, miksi tänne kansalaissodan riehuessa oikeastaan oli kutsuttu niin paljon työntekijöitä, käsitettiin mikä merkitys oli puolueopiskelulla tuona aikana.

Kerran riensin hengästyneenä koulurakennukseen, kun tiesin, että Vladimir Iljitš tulee luennoimaan. Kurssilaiset tungeksivat vielä käytävillä. Minut piiritti ryhmä huonetovereitani tiedottaen, että minua oli käynyt jokin sotilashenkilö kysymässä. Saadessaan tietää, että se oli kaikkien tuntema V. I. Tšapajev, he

hyökkäsivät kimppuuni kysellen hänestä. Emme huomanneet, kun ohitsemme kulkenut Vladimir Iljitš pysähtyi kuuntelemaan meidän melko vilkasta keskusteluamme.

Meidät kutsuttiin pian luokkaan. Ovella minut pysäytti koulun apulaisjohtaja, naishenkilö, (en muista nyt hänen nimeään) ja kehotti seuraamaan häntä. Oletin koulun hallintoasiain olevan tämän viivytyksen syynä ja pyysin hartaasti, että saisin mennä kuuntelemaan Vladimir Iljitšin puhetta. „Et myöhästy, tule mukaani”, rauhoitti hän vain. Lavalle vievällä käytävällä hän sanoi: „Vladimir Iljitš haluaa puhua kanssasi”. On vaikea selittää senhetkistä mielentilaani. Minut valtasi ilon ja hämäännöksen tunne.

Pienessä huoneessa näyttämön edessä istui pöydän ääressä Vladimir Iljitš. Hän nousi seisomaan ja ojensi minulle kätensä kysyen:

— Mistä kihlakunnasta olette, toveri Borisova, ja mitä teette siellä?

Vastasin hänelle, että olin Nikolajevskin kihlakunnasta ja työskentelin siellä puolueen kihlakuntakomitean sihteerinä.

— Nikolajevskin? Sieltäkö, missä Tšapajev toimii?

Vastasin:

— Juuri siitä kihlakunnasta, Vladimir Iljitš, mutta valitettavasti Tšapajev ei ole nyt siellä, vaan opiskelee täällä akateemiassa.

— Miksi harmittelette sitä niin?

— Pahoittelen sitä, että hänet pakoitettiin lähtemään rintamalta, vaikka hänen olonsa rintamalla olisi kovin, niin kovin tarpeellista.

— Vai niin. Mutta minkä tähden te arvelette, että Tšapajev olisi nyt kovin tarpeen rintamalla?

Yhtäkkiä tulin ajatelleeksi, että nytpä ratkeaa nimenomaan se kysymys, jonka ratkaisua olimme monesti Tšapajevin kanssa koettaneet saada puolueen Keskuskomiteasta. Kenties juuri sen tähden rohkaistuini niin, että kerroin Vladimir Iljitšille Nikolajevskissa sattuneesta tapauksesta ja minkä tähden Tšapajevin piti mielestäni palata sotilasosastojensa johtoon.

— Lähettäkää hänet takaisin rintamalle, Vladimir Iljitš,— minä pyysin,— hän on siellä tarpeellisempi, ja koulua hän käy myöhemmin, käy ehdottomasti, hän haluaa itsekin saada tietopuolista oppia.

Vladimir Iljitš katsoi minuun hymyillen, kun aivan värisin kiihtymyksestä, ja sanoi: „Koulunkäynti on aina mahdollista ja aina tarpeellista. Mikäpä siinä, ajattelemme, ajattelemme ehdotustanne”. Sen jälkeen hän kysyi, palaanko takaisin Nikolajevskiin kurssit päätettyäni. Vastasin myöntävästi. Siihen Vladimir

Iljitš virkkoi: „Se on hyvä. Menkää sinne, teitä tarvitaan nyt siellä”.

Muutaman päivän kuluttua Tšapajev tuli luokseni. Hän sanoi hyväntuulisesti: „No niin, sain vihdoinkin luvan palata takaisin rintamalle. Siinä on varmaan ollut tekijänä sinun apusi”. Kerroin hänelle keskustelustani Vladimir Iljitšin kanssa. Tšapajev oli liikuttunut. Hän ymmärsi, että Lenin tiesi hänestä, vaikkei ollutkaan tavannut mieskohtaisesti.

— Lenin puhui aivan totta,— vastasi Tšapajev.— Minun kaltaisten työläisten ja talonpoikain, joilla on tiedot hyvin vähissä, pitää ehdottomasti opiskella. Voin sanoa sinulle ihan suoraan, että minun on tietomäärälläni hyvin vaikea sotia. Mutta minkäs teet, mehän taistelemme kansan asian puolesta ja sen tähden voitamme korkeasti oppineet kenraalitkin.

Kysyin häneltä, mitä hän oli saanut kolmikuukautisesta akatemiassa opiskelusta.

— Vaikka jouduin akatemiaan sopimattomaan aikaan ja toisten tahdosta, en ole kuitenkaan haaskannut aikaani täällä hukkaan.— Ja Tšapajev lisäsi:— Jos satut vielä vastaisuudessa puhumaan minusta Leninille, niin sano hänelle, että heti paikalla kun Tšapajev ja hänen sotamiehensä tekevät selvän vastavallankumouksesta, he tahtovat ehdottomasti ryhtyä sitten opiskelemaan oikein perusteellisesti.

Kurssien jälkeen sairastuin vaikeasti. Ja palasin Nikolajevskiin vasta helmikuun lopulla 1919. Maaliskuun alussa minut valittiin kihlakunnan puoluekonferenssissa toistamiseen kihlakuntakomiteaan ja edustajaksi VIII puoluekokoukseen.

Tauti oli tykkänään muuttanut näköni. Minusta tuntui silloin, etteivät lähimmät omaisetkaan voineet tuntea minua heti. Miten kovasti ihmettelinkään, kun Vladimir Iljitš kulkiessaan ohitseni VIII puoluekokouksen istuntosalissa ojensi heti kätensä sanoen: „Hyvää päivää, toveri. Edustatteko Nikolajevskin kihlakuntaa?” Ja hän kysyi vielä: „Kuinka Tšapajev, onko sotimassa?”

— Kyllä, sotimassa hän on, Vladimir Iljitš,— vastasin.— Nyt hän ei komennakaan enää osastoja, vaan divisioonia.

— Entä onko hänellä yhteys puolueen kihlakuntakomiteaan?

— Kyllä, ja se yhteys tulee kestämaan koko ajan.

Puoluekokouksessa osallistuin agraarijaostoon ja erääseen komiteaan. Vähin erin olin myös sota-asiain jaoston istunnossa.

Maaliskuun 20 päivänä olin sota-asiain jaoston istunnossa, jossa käsiteltiin Punaisen Armeijan rakennekysymystä. Keskustelua käytiin tavattoman kiivaassa äänensävyssä. Edustajat, sotilashenkilöt, jotka olivat muodostaneet „sotilasopposition”, vastustivat sotilasspesialistien käyttämistä armeijassa ja kannattivat

päälliköiden valinnallisuutta asettuen Leninin linjaa vastaan tässä kysymyksessä.

Vihdoin rupesi Vladimir Iljitš puhumaan. Hän kysyi, ymmärsivätkö nämä työntekijät, ettei missään, ei ainoassakaan maassa, ei edes sielläkään, missä proletaarit ja työtätekevät joukot ovat valveutuneempia ja kehittyneempiä kuin Venäjällä, voida sosialistisen vallankumouksen voittaessa ja proletariaatin diktatuuria pystytettäessä rakentaa kommunismia muuten kuin niin, että uudella luokalla on välttämättömät tekniikan ja kulttuurin tietovararat. Mutta nämä tietovararat ovat porvarillisten spesialistien käsissä, ja enin osa heistä ei ole myötätuntoista proletariaatin diktatuurille. Samoin on laita sotilasalalla. Kurinalaista, taistelukuntoista ja voimakasta armeijaa proletariaatin diktatuurin suojelemiseksi kaikilta sen vihollisilta ei voida muodostaa ilman vanhoja upseereja ja everstejä. Sellaisen armeijan muodostamiseksi meidän tulee ottaa heidät palveluun ja pakoittaa heidät palvelemaan meitä — ensimmäistä proletaarista valtiota. Vasta sitten kun sellainen armeija on muodostettu, me saamme voiton kaikilla provarillisten vastavallankumousta vastaan taistelevilla rintamilla siitäkkin huolimatta, että erinäiset sotilasspesialistit voivat meidät pettää.

Puoluekokouksen maaliskuun 21 päivän istunnossa käsiteltiin sotilaskysymyksiä. Lyhyessä puheessaan Vladimir Iljitš selosti perusteellisesti tehtävää, miten Punainen Armeija on muodostettava sotilasspesialistien ja porvaristolta perityn tieteen avulla. Sellainen armeija on kyllin taistelukuntoinen päästäkseen voitolle niissä hirveissä yhteenotoissa, mitä syntyy vastaisuudessa nuoren Neuvostotasavallan ja sisäisen vastavallankumouksen sekä imperialististen valtioiden välillä.

Puoluekokouksen aikana saimme kokea alituisesti Vladimir Iljitšin väsymättömän huomion ja huolenpidon.

Seisoessani kerran Nadežda Konstantinovnan ja Maria Iljinitšnan seurassa Vladimir Iljitš kulki ohi. Hän kääntyi katsomaan meihin ja sanoi Nadežda Konstantinovnalle hymyillen: „Häneltäpä voitkin kysellä Tšapajevista. Hän kertoo sinulle kaiken siitä miehestä”. Ja Nadežda Konstantinovna kyseli minulta todellakin kaikkea, mitä tiesin Tšapajevista, missä hän oli nyt divisioonineen ja mitä hänelle nyt kuului. Erikaisen kiinnostuneesti ja vilkkaasti hän kyseli mikä Tšapajev oikein oli miehään, millainen perhe tällä oli, hänen syntyperästään, divisioonan kokoonpanosta, tehdäänkö Tšapajevin joukko-osastoissa kasvatuksellista puoluetyötä ja kuka sitä suorittaa. Lopuksi Nadežda Konstantinovna sanoi kertovansa sen kaiken Vladimir Iljitšille, tämä kun oli kovin kiinnostunut niistä asioista.

Edustajakokouksen täysistuntojen ja jaostotyön välisinä aikoina Vladimir Iljitš keskusteli monien edustajain kanssa.

Niiden joukossa minullakin oli onni saada puhua Vladimir Iljitšin kanssa. Minua tietenkin auttoi siinä Nadežda Konstantinovna. Tavatessaan minut edustajakokouksen istuntosalin ovella Vladimir Iljitš sanoi mihin ja milloin tulla. Ellei muistini petä, Vladimir Iljitš otti minut vastaan samana päivänä, maaliskuun 21 päivänä työhuoneessaan Kremlissä.

Lenin kyseli tarkasti, kuinka kihlakunnan asiat sujuivat, oliko kylissä paljon kommunisteja ja kuinka edistyi viljan hankinta. Kysymykset seurasivat toisiaan harvakseen, väliajoin, ettei minun huolinut vastata kerralla kaikkeen, mikä Vladimir Iljitšiä kiinnosti. Rohkaistuneena pyysin Leninin apua, että olisimme saaneet muutaman auton viljankuljetukseen. Kuunneltuaan sanottavani Vladimir Iljitš sanoi: „Vilja on meille *kovasti* tarpeen (hän painotti sanoja nimenoman näin). Kootkaa kaikki, *niin paljon kuin suinkin voi* koota viljaa kihlakunnassanne. Mutta muistakaa, että vilja on koottava niin, ettei tule tehdyksi virheitä ettekä kärjistä välejänne keskivarakkaisiin talonpoikiin. Kootkaa vilja. Kootkaa kaikin keinoin, viljaa tarvitaan”. Sen jälkeen Vladimir Iljitš nousi seisomaan ja tullen pöydän takaa pois jatkoi: „Mutta mitä tulee autoihin, toveri Borisova, niitä emme voi teille antaa. Autoja meillä on vähän ja ne ovat hyvin tarpeen rintamalle. Niin että joudutte vielä kauan käyttämään hevoskyytiä. Mutta pitääkään silmällä, että teette sen herättämättä talonpojissa tyytymättömyyttä. Te käytte sotaa ja teille on tärkeää, että talonpojat auttaisivat teitä eikä teidän vihollisianne”.

Toivoin vielä voivani kertoa Vladimir Iljitšille siitä, mitä kihlakuntajärjestöjen oli onnistunut tehdä kihlakunnassa toimivien 150 kommuunin ja arttelin auttamiseksi. Mutta nähdessäni, että olin jo vienyt Vladimir Iljitšiltä liian paljon aikaa sanoin harmitellen hyvästellessäni: „Enpä osannut kertoa kihlakunnan talonpoikaisyhteisöistä, vaikka vein teiltä näin paljon aikaa”. Vladimir Iljitš vastasi pahoitellen: „Siitä teidän olisi pitänyt aloittaakin, toveri Borisova. Nyt sitä vastoin saatte kertoa siitä yksityiskohtaisesti maanviljelyksen kansankomissaarille toveri Seredalle, joka tarvitsee kovasti niitä tietoja hallitukselle tekemäänsä selostusta varten”.

Kahta päivää myöhemmin jouduin kuitenkin odottamatta kertomaan Pugatšovin kihlakunnan kommuuneista myös Vladimir Iljitšille. Tämä keskustelu Vladimir Iljitšin kanssa tapahtui puistokäytävällä Kremlissä.

Kun olin ensimmäistä kertaa Kremlissä, päätin katsella sen alueella ja rakennusten sisässä kaikki mahdolliset paikat, mihin oli pääsy. Niinpä maaliskuun 24 pnä, kun olin saanut Kremlin komendantilta luvan, harhailin pihalla varhaisesta aamusta ja lienen huomaamattani eksynyt puistokäytävälle, kun näin heti kaukaa Vladimir Iljitšin. Hän kulki polkua ollen tulossa sitä

paikkaa kohti, missä minä seisoin. Tultuaan kohdalleni hän tunsu minut heti ja tervehdittyään kysyi, mitä tein siellä niin varhain. En hämäänyksestä osannut ensi hetkellä sanoa kunnolla sanaakaan. Saatuaan tietää miksi olin sinne tullut, Vladimir Iljitš hymyili sydämellisesti, lähti kävelemään rinnallani ja sanoi: „Mikäpä siinä, katselkaa kaikkea, mikä teitä Kremlissä kiinnostaa”. Nähtävästi Vladimir Iljitš muisti yhtäkkiä Pugatšovin kommuunit, kysyi, olinko jo tavannut tov. Seredaa, ja alkoi tehdä minulle kysymyksiä Pugatšovin kihlakunnan kommuuneista. Kerroin, että Pugatšovin kihlakunnassa oli syntynyt kommuuneja jokaisessa kylässä, missä oli ollut kulakkikapinoita. Ne olivat ikään kuin köyhän talonpoikaiston vastaus kulakkien Neuvostovaltaan purkamaan vihaan ja kiukuun.

— Entä kuinka paljon kihlakunnassanne on kommuuneja, artteleita ja muita talonpoikaisyhteisöjä ja ketä niihin kuuluu? Sehän on iso kihlakunta. Muistatteko, kuinka laaja kihlakuntanne on pinta-alaltaan ja paljonko siinä on asukkaita?

Vastasin nauraen, että kihlakuntamme on Belgian suuruinen, mutta siinä on vain 500 tuhatta asukasta, etupäässä talonpoikaisyväestöä. Kihlakunnassa on jo 120 kommuunia ja arttelia. Monissa kylissä toimii yhteisestä maanmuokkauksesta huolehtivia talonpoikaisyhdistyksiä. Näissä on paljon keskitalonpoikia. Mutta kommuuneihin kuuluu yksinomaan köyhiä ja batrakkeja, kaikkiaan noin 8—9 tuhatta henkeä. Usein kommuunien järjestäjinä ovat olleet tšapajevilaiset. He tekevät pontevasti agitaatiota kommuunien puolesta ja pitävät yllä yhteyttä järjestämiinsä kommuuneihin. Samoin tekevät myös tšapajevilaiset komentajat. Niinpä esimerkiksi Tšapajevin divisioonan paras, uljas komentaja, entinen batraki Ivan Pljasunkov pitää alituisesti huolta ja kaikin keinoin auttaa kommuuniaan, se on hänen silmäteränsä, niinkuin sanotaan. He auttavat kommuunien väkeä usein taloudenhoidossa, kun ovat jossain „omiensa” lähistöllä, kuten he sanovat, ja opettavat suhtautumaan työhön isännän tavoin. Siellä, missä kommuunit ovat pystyneet suorittamaan kylvön ja korjaamaan joltisen sadon, alkavat talonpojat suhtautua niihin hyvin. Mutta on sellaisiakin kommuuneja, missä taloutta hoidetaan aivan taitamattomasti. Suuren vaikutuksen köyhään talonpoikaistoon teki se, kun tuli tiedoksi, että Neuvostohallitus on myöntänyt miljoonia ruplia maatalouden avustukseen. Kommuunit ja arttelit alkoivat saada jäseniä yhä lisää. Syntyi useita uusia kommuuneja (vuoden 1918 syksyllä). Meidän kihlakunnassamme on tietenkin vielä vähän talonpoikaisyhteisöjä. Mutta sosialistinen vallankumous kehittyi maaseudullamme yhä syvenevään suuntaan, ja minä uskon, että köyhien ja myös keski-varakkaiden talonpoikaisyhteisöt kasvavat ja voimistuvat edelleen.

Vladimir Iljitš kuunteli hyvin tarkkaavaisena hätäisiä vastauksiani. Hän kysyi, oliko kihlakunnassa neuvostotalouksia. Kerroin hänelle kahdesta neuvostotaloudesta, jotka oli muodostettu kihlakunnassa vuoden 1918 alussa entisten tilanherrain kahdelle isolle maatilalle. Vuoden aikana nämä kaksi neuvostotaloutta olivat joutuneet monta kertaa kärsimään kapinoivien kulakkien ja valkokasakoiden toimeenpaneman hävityksen. Sen tähden taloudet olivat vielä hyvin heikkoja ja kaipasivat suurta apua. Vladimir Iljitš sanoi minulle sitten:

— Teidän pitää ehdottomasti saada kommuunien ja Tšapajevin sotilaiden kanssa aikaan vakituinen yhteys, he voivat vaikuttaa suuresti kommuunien perustamiseen, ja neuvostojärjestöjen tulee auttaa kommuuneja, mutta koettakaa lähettää sinne sellaisia, jotka ovat hyvin perillä maaseudun elämästä ja talonpoikain taloudesta. Talonpojat eivät siedä päällikköinä sellaisia, jotka eivät tunne heidän olojaan. Niinpä teidänkin kihlakunnassanne opitaan ymmärtämään omasta kokemuksesta kommuunien paremmuus. Silloin teillä rupeaa asiat luistamaan paremmin.

Näistä Vladimir Iljitšin ohjeista ja VIII puoluekokouksen päätöksistä tuli johtotähti puolue- ja neuvostojärjestöjen työssä.

Hyvin pian saimme tuntea, mikä vaikutus näillä päätöksillä oli Nikolajevskin kihlakunnan monilukuisen keskitalonpoikais-
toon. Vuoden 1919 kevät- ja kesäkuukausina puolueen kihlakuntakomiteaan tuli melkein joka päivä kymmeniä ja satoja nuorukaisia kylistä eri puolilta kihlakuntaa vaatimaan, että heidät lähetettäisiin Punaiseen Armeijaan.

